

inde i, thi paa det Omraade tror jeg ikke, det er, vi skulle spare.

Derefter vil jeg gerne rette et Par Bemærkninger til den højtærede Trafikminister angaaende en Sag, som vel ikke direkte sorterer under, men dog vedrører Trafikministeriet. Vi have jo ikke alene i Jylland, men ogsaa paa Sjælland — det er Jylland, det her drejer sig om — et Telefonselskab, der har faaet Koncession til at drive Telefoner. De vise sig ikke meget hensynsfulde overfor Publikum — i alt Fald gælder det det jyske Selskab. Der er ret ofte Grund til Klage over Selskabets Administration af denne Virksomhed. Høflighed lide de ikke af, og det er ogsaa saaledes — og det er netop et saadant Tilfælde, jeg her vil omtale —, at de ikke senere sig for at paaføre enkelte endogsaa ret betydelig Skade, uden at de vise Villighed til at yde Erstatning. Det Eksempel, jeg vil fremdrage, er fra Haslevgaard ved Als, hvor det jyske Telefonselskab har anbragt en imprægneret Telefonpæl saa nær op imod vedkommende Gaardejers Brønd, at den Olie, Karbolineum eller hvad det nu er, de bruge til Imprægneringen, er løben ned i Brønden og har forgiftet Brøndvandet, saa at vedkommende Gaardejer har været henvist til at transportere Vand fra Naboens Brønd, der ligger adskillige Hundrede Favne fra Gaarden, til Forbrug baade for Mennesker og Kreaturer. Han har henvendt sig til Selskabet med Anmodning om Erstatning for den Ulempe, der er paaført ham, og har tilbudt at lade Sagen afgøre ved Voldgift, saaledes at han valgte een Voldgiftsmand og Selskabet een, men han har faaet det Svar, at det vilde Selskabet ikke indlade sig paa, men det henviste ham til ad Rettens Vej at søge den Erstatning, der kunde tilkomme ham, med Tilføjende at Selskabet for sit Vedkommende, da det var et Principspørgsmaal, agtede at lade Sagen gaa igennem alle Instanser. Man forstaar, at naar en Mand faar en saadan Besked, har han ikke megen Lyst til at sagsøge Selskabet, thi den Erstatning, han vilde kunne faa, risikerer han vil blive opslugt mange Gange af Procesudgifterne ved at føre Sagen igennem alle Instanser. Han har henvendt sig til Trafikministeriet for nogen Tid siden — det er altsaa ikke den nuværende Trafikminister, men vel sagtens den forrige Trafikminister — om Ministeriet vilde afgøre Sagen eller lade den afgøre. Der er i hvert Tilfælde kommet Svar fra Trafikministeriet gennem Telegrafdirektoratet, hvori der meddeles

ham, at de ikke se sig i Stand til at gøre noget, men ogsaa henviser ham til Søgsmaal. Det kan ogsaa være, at den Koncession, som er given dette jyske Telefonselskab, ikke giver Ministeren Myndighed til at skride ind i et saadant Forhold som dette her. Men det vilde dog være rigtigt, at man, naar man ad Aare giver lignende Koncessioner, sikrer sig, at Befolkningen ikke skal være henvist til at søge deres Ret gennem Domstolene, men at der kan gives Adgang til at faa den Slags Spørgsmaal ordnede paa en mindelig Maade ad Voldgiftsvejen, uden at man skal have de store Udgifter for at naa sin Ret.

L. Jessen: Det er kun en ganske enkelt Bemærkning, jeg har at gøre til den højtærede Trafikminister. Den højtærede Trafikministers Svar paa min Henvistning til ham om at lade hele det Materiale, som var tilvejebragt af Statsbanernes tekniske sagkyndige angaaende Jernbaneforbindelsen nede over Møen, komme frem, bedrøvede mig lidt, og jeg tror, det samme har været Tilfældet for de andre ærede Medlemmer, som interessere sig for denne Route. Det var nemlig, ligesom den højtærede Trafikminister paa Forhaand vilde berøve os ethvert Haab om at se denne Linie realiseret, og han nævnede i saa Henseende som Grundlag, at denne Route vilde blive 2½ Mill. Kr. dyrere end den anden Linie ned over Masnedsund. Jeg antager nu, at den højtærede Trafikminister ikke har faaet tilstrækkelig Tid til grundig at gennemgaa det Materiale, som jo kun har foreligget for ham i ganske kort Tid. Han har derfor nøjedes med at tage Hovedtallene og har anvendt dem, og derved er han altsaa kommen til det Resultat.

Men jeg tror nu, at der straks til disse Tal maa bemærkes det, at de Egne, som denne Jernbaneforbindelse kommer til at gaa igennem, og som ikke have nogen Jernbane, have berettiget Krav paa at faa en Jernbane gennemført. De Udgifter, som Staten derved vil faa, maa i alt Fald tages med i Betragtning, naar der er Tale om, hvor store Udgifterne ville blive til den ene eller anden Linie. Jeg vil paa ny henstille til den højtærede Trafikminister, at han lader hele det Materiale, som er tilvejebragt, forelægge i alt Fald for Rigsdagens Medlemmer — hele Materialet vilde jeg gerne betone, saaledes at intet som helst, der kunde tjene til Belysning af, hvilken af de 2 Linier der vilde være den bedste,